

Отже, на сучасному етапі реформування правоохоронної системи України правозахисна функція держави полягає не лише у створенні системи правоохоронних та інших державних органів з охорони публічного порядку і безпеки, а й у формуванні відповідної законодавчої бази та забезпеченні організаційно-технічних умов для самостійної реалізації громадянами своїх прав шляхом створення особливих інститутів громадянського суспільства – громадських об'єднань з підтримання публічного порядку і безпеки, які покликані відігравати активну роль у захисті інтересів держави та розвитку громадянського суспільства.

Використані джерела:

1. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 4 березня 2016 року «Про Концепцію розвитку сектору безпеки і оборони України»: Указ Президента України від 14 березня 2016 року № 92/2016.». [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/documents/922016-19832>
2. Колодяжний М. Світова практика участі громадськості у протидії злочинності / М. Колодяжний // Вісник Академії правових наук України. – 2012. – № 3 (70). – С. 265–273.
3. Московець В. І. Форми участі громадськості в забезпеченні громадського порядку / В. І. Московець // Форум права. – 2011. – № 3. – с. 558.
4. Долгополов А. М. Організаційно-правові питання діяльності громадських формувань з охорони громадського порядку і державного кордону в Україні: дис. канд. юрид. наук: 12.00.07 / Долгополов Анатолій Миколайович. – Київ, 2008. – 268 с.
5. Закон України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону» від 22 черв. 2000 р. № 1835-III .». [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1835-14>

Войтюк Марина Петрівна,
слухач магістратури факультету підготовки
фахівців для підрозділів превентивної діяльності
Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ

Науковий керівник:
Голобородько Денис Віталійович,
доцент кафедри адміністративного права,
процесу та адміністративної діяльності,
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

РОЛЬ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ПРИ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ТА ПОРЯДКУ

В останні роки наша держава активно проводить реформи, оскільки прагне стати повноцінним учасником європейської інтеграції. Свідченням цьому є реформування правоохоронних органів, зокрема міліцію в поліцію, спрямо-

вану служити суспільству та забезпечувати охорону прав і свобод людини та підтримувати публічну безпеку та порядок. Ці зміни так чи інакше впливають на стан суспільних відносин, оскільки перехідний період завжди супроводжується соціальною нестабільністю.

Проведення реформ відповідно призводять до змін у законодавстві. Відповідно 2 липня 2015 року прийнято Закон України «Про Національну поліцію», який визначає правові засади організації та діяльності національної поліції України, статус поліцейських та порядок проходження служби в Національній поліції України [1].

Стаття 1 Закону України «Про Національну поліцію» дає визначення, Національна поліція – це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки та порядку. У статті 2 даного Закону одне із завдань поліції є надання поліцейських послуг у сферах забезпечення публічної безпеки і порядку.

Питання забезпечення публічної безпеки та порядку є досить новим поняттям для науки адміністративного права, тоді як активно розробляються актуальні проблеми встановлення й забезпечення громадського порядку та безпеки. Різні аспекти даної проблеми знайшли відображення в працях В.В. Доненка, В.О. Заросила, А.М. Подоляки, М.В. Лошицького та інших вчених [2]. На теперішній час вкрай мало наукових публікацій з питань публічного безпеки. Наприклад, Д.О. Беззубов застосовуючи термін «суспільна безпека» фактично як похідний від поняття національна безпека, зіставляє його як «взаємопов'язані спільні інтереси й завдання суспільної та державної систем безпеки, на рівні наддержавної системи за участю громадськості та об'єднань громадян»[3]. Інші науковці І.І. Тріска та В.В. Левицька визначають публічний порядок «як публічно-правові відносини, що мають імперативний характер і визначають основи суспільного ладу держави»[4].

До переліку нормативно-правових актів, які регламентують порядок забезпечення публічного порядку та безпеки органами Національної поліції під час проведення масових заходів слід віднести: Закон України «Про Національну поліцію» від 2 липня 2015 року, Закон України «Про особливості забезпечення громадського порядку та безпеки у зв'язку із підготовкою та проведенням футбольних матчів» від 8 липня 2011 року [5], Наказ МВС України від 10.08.2016 року № 773 «Про затвердження Порядку організації взаємодії Національної гвардії України та Національної поліції України під час забезпечення публічної безпеки та порядку» [6], Наказ МВС України від 28.07.1994 року № 404 «Про затвердження Статуту патрульно-постової служби міліції України»[7].

Забезпечення публічної безпеки та порядку працівниками Національної поліції під час проведення зборів, мітингів, вуличних походів, демонстрацій, інших масових та спортивних заходів, а також під час заходів у публічних місцях за участю осіб, щодо яких здійснюється державна охорона, пов'язана

в певній мірі з впливом на індивідуальну поведінку і передбачає перш за все впорядкування групового спілкування. З цією метою забезпечується розташування та пересування учасників заходу, відбувається впорядкування потоків громадян та їх поведінки. Для кожного заходу характерні свої особливості, які вимагають постановки різних завдань. За даних умов основним завданням забезпечення публічної безпеки та порядку є: забезпечення успішного проведення заходів; дотримання учасниками заходів правил поведінки; попередження та припинення правопорушень та злочинів, порушень публічного порядку та безпеки. Лише наявність на масових заходах працівників поліції є профілактикою у вчиненні протиправних дій учасниками заходу.

Але окремі випадки свідчать зворотнє, і присутність поліції викликає неприязне ставлення, провокує людей на конфлікт по відношенню до поліцейських. Досить часто зустрічають поліцейські дані проблеми при забезпеченні публічної безпеки та порядку.

За результатами соціологічного дослідження рівень довіри українців до поліції становить 43%, а недовіри до правоохоронців – 21%. Головним фактором такого рівня в новоствореній поліції є скорочення старих кадрів, та не набутий професіоналізм і недостатня практична діяльність в органах поліції, що як наслідок призвело до порушень під час несення служби: безпідставне затримання правопорушників, вчинення дорожньо-транспортних пригод, скоєння правопорушень та злочинів за участю поліцейських. Дані вчинки супроводжуються осудом та негативним ставленням громадян до поліції. Причому є те, що через недовіру деякі громадяни не поспішають звертатися до державного органу за допомогою, оскільки не сподіваються отримати необхідних результатів.

Отже, головне завдання, яке покладається на поліцію це охорона прав і свобод людини, підтримання публічної безпеки та порядку, щоб громадяни перебували у безпеці при проведенні заходів. Працівники поліції під час забезпечення публічної безпеки та порядку повинні здійснювати превентивну діяльність, що спрямована на попередження кримінальних та інших правопорушень.

Все ж реформа Національної поліції триває, при спільній, наполегливій діяльності професіоналізм суттєво зростатиме, і рівень довіри суспільства до поліції матиме значно вищі показники.

Використані джерела

1. Закон України « Про національну поліцію»: чинне законодавство зі змінами та доповненнями станом на 5 жовтня 2016 р.: (офіц. текст). – К.: ПАЛИВОДА А.В., 2016. – 104 с.
2. Кобзар О.Ф. Щодо визначення понять публічної безпеки та порядку/ О.Ф. Кобзар // Наукові праці Національного університету « Одеська юридична академія». Т. 16. – Одеса: Юридична л-ра, 2015. – С. 457-462.
3. Беззубов Д.О. До поняття концепту суспільної безпеки (адміністративний аспект)/ Д.О. Беззубов// Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2013. - № 5 (139). - С. 73-79.
4. Зозуля І.В. Закон України « Про Національну поліцію»: публічна чи громадська безпека?/ І.В. Зозуля, О.І. Довгань // Форум права. – 2015. – № 5. – С. 85-92.
5. Законом України « Про особливості забезпечення громадського порядку та безпеки у зв'язку із підготовкою та проведенням футбольних матчів» від 8 липня 2011 року

[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3673-17>.

6. Наказом МВС України від 10.08.2016 року № 773 «Про затвердження Порядку організації взаємодії Національної гвардії України та Національної поліції України під час забезпечення публічної безпеки та порядку» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1223-16>.

7. Наказ МВС України від 28.07.1994 року № 404 «Про затвердження Статуту патрульно-постової служби міліції України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0213-94>.

Драндабула Карина Іванівна,
слухач магістратури
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ КОМПЛЕКТУВАННЯ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Рушійною силою реформи органів правопорядку мають стати нові кадри Національної поліції, оскільки саме вони забезпечують ефективне використання будь-яких видів ресурсів, наявних у розпорядженні правоохоронного органу. Комплектування підрозділів Національної поліції є одним з першочергових завдань кадрової політики МВС і одним з ключових елементів системи управління Національної поліції.

Відповідно до пункту 5 статті 13 Закону України «Про Національну поліцію» загальна чисельність поліції, що утримується за рахунок коштів Державного бюджету України, до 01 січня 2018 року не може перевищувати 140 тисяч осіб [1]. В п. 45 ст. 4 Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Національну поліцію» № 877 від 28.10.2015 року встановлено, що Національна поліція, відповідно до покладених на неї завдань, забезпечує організацію роботи з добору, вивчення та комплектування органів Національної поліції кваліфікованими кадрами. Та відповідно до п. 2, ст. 5 цього Положення, з метою організації своєї діяльності, Національна поліція здійснює добір кадрів для центрального органу управління Національної поліції та на керівні посади територіальних (у тому числі міжрегіональних) органів, підприємств, установ та організацій, що належать до сфери її управління, формує кадровий резерв на відповідні посади [2].

Відповідно до строків реалізації заходів Стратегії розвитку органів внутрішніх справ України відповідно до розпорядження Кабінету Міністрів України від 22 жовтня 2014 р. № 1118-р, перерозподіл та скорочення чисельності персоналу мав завершитися до 2017 року та на останньому завершальному етапі реформування органів внутрішніх справ у 2016-2018 роках заплановано завершити реформування системи професійної підготовки поліцейських [3].

Варто зазначити, що реальні події реформи поліції 2015 року випере-